

806.

806

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1/1
1 2

Järnvägsarb. August Magnusson,
Siringe, Skärstad m. Vista
bd. Hopp län är född 1853
i Siringe.

Jfr. uppteckningens samling
från år 1927 sid. 67!

(49.5)

Småland
Vista
Skärstad
1748 1928

Yngve Bengt Stenbergs 2. 2
806

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Det var en gång en
präst, som många år det,
och han hade en dräng. Den
skickade han ut en mor-
gon till att slå i en äng
ett stycke ifrån prästgår-
den. Pigan kom efter och
skulle råfa och hade
darrat med sig åt
drängen. När hon kom ha-
de drängen inte gjut nå-

got, han hade inte ⁸⁰⁸ klarit
av ett enda te gränsträ, så
pigau hade ju insett att
göra, utan hon låg sig bred-
vid drängen. Och där låg
de och krillade tills det
blev lit för pigau att gå
hem efter middag. Och när
hon hade varit efter det
så låg de där bägge lika-
dant som på förmiddagen.
Och när krallen kom hade
de inte gjort ett drag, men
de gick hem. När de
kom hem frågade prästen
drängen: "Har du hunnit
långt?" "Ja, en bra bit",
svarade han, "och hur och
lycka har stått mig bi, så

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Forts.

jag har hittat en pengapung."
"Var det något i honom?"

Prästern.
"Ja, han var full av

pengar."

"Då är det udda," sa prästen,
"som du har hittat. Jag har
kunnat se."

"Jaså," sa drängen, "då ska
kyrkoherden få den. Men är
det inte kyrkoherdens, så ska

varit gräskrä jag har klarat
idag resa sig om var
peng bli till en konbagg.

Om när prästen öppna-
de pungen, flög konbaggarna
ikring honom. För drängen
hade varit piffig om stoppat
honom full med dom. Så
blev prästen förskrämd för-
skas om sprang bort till äng-
en för att se efter om grä-
set hade rest sig. Om där
synes inte ens att någon ligger
hade gått. Men då fick
drängen slut, för prästen vil-
le eller hordes inte ha ^{förskrämd} sig, som
kunde så mycket.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Upp Smaland
 Måsta
 Sn Skärstad
 Uppst år 1928

Uppst. Bengt Söderberg

LUNDS UNIVERSITETS
 FOLKMINNESARKIV

Ort för skerna och jallandsjuka.

Blod efter avräthade bolar
 skerra och jallandsjuka. När
 Vilke Tolv avräthades i Grämma
 så var det fullt med häring-
 ar som var där för att jörsta
 på lag i lite blod. De så att
 rackaren tog kroppen och slä-
 pade ner i graven, och så tog
 han huvudet i håret och slängde
 efter, så blodet stänktes ikring.

"Så har I" så han åt koring-
arna.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

När breu i Flättinge skatte-
gård sken halven av sig ute i
enebacken, så var det en av
prängerna där, som vrok (= vråk-
te) upp en stor sten över rak-
kivorn, så ingen skulle kunna
hitta den. Där var han efter
den sen - det var föresten
Sigra-Valfrids far. Och han
talade om en gång han var
hemma hos far min, att
han då bara hade halva
bladet kvar, för skaplet och
halva bladet hade han fått
fåla bort till fiskepån, som de Forts.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIVPost från skerson och fallandeejuka (foto).

skulle ha sin att bara skerson
med. Filipånen tag de in lillkam-
mans med mat.

Blodlösning.

De stände blod genom
lösning, men jag har aldrig
hört, vad de läste.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIVBallehaja.

Balle-haja bodde nere vid
Källens och hade en buffare
hos sig, som hette Frau och
hade varit gardist. Ho' va'
exprä" (= rent ut, helt och hållet,
express) hora jöresten. Hon späd-
de mig med kost, men jag
har inte gett det på aukting-
en det slog in eller ej. Men
min gamla far hade ho' spått
me', och det slog in precis.

Balle-Maja (forts.)

En gång kom hon bort till Lillegården i Ömuckad, när de hade en oss sjuk. "Den ä' la' lätt och göra bra igen; det ska jag åta mig," sa Balle-Maja. Och hon stötte ihop skol och jord och gav oss. Men det gjorde inte mer, än om en hade spottat på oss.

Skerva.

Ja, det var en kätting uppe
ifrån Svartorp, som gick ikring
i bygden och bodade skerva.

Vi hade en flicka, som var
sjuk, och kättingen påstod att
det var skerva hon hade. Så
mig narrade hon att gå ut
och pläka upp en äm, och
så dra flickan tre gånger
"ansys" (=) genom hälet.
Jag själv trodde ju inte

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIVSkurva (ppts.)

precis pi det, men det
var gummä' mi', som hade
mig till' et.

Det ska finnas Mio slags
skurva, men jag minns
inte vad de kallades alla.

Mara.

Det var en bonde, som hade
en häst eller mår, som hade
ont av maran, så den stod
genomblöt av svett om natten.

Det fick grannarna höra, och
de åtog sig att vakta där, för
bonden själv brydde sig inget
om. De vakade flera nätter i
stället men varnade inget.
Men så fann de på att bända
en lina på hästryggen. Och den bröts.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIVMara (pts.)

därpå hittade de borden
själv sittande döt på hästen.
Det var han själv, som var
mara.

De gick liksom i sömnen,
när de var mara, så de visste
inte om det själva en gång.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIVGästkränning

När de blev gästkränade, d. o. s.
när de blev illamående eller så,
brukade de gå till en kätting i
gräna. Hon stöpte bly över
huvudet på dem på en kallrik
eller så. Så pekade hon på
figurerina, som det blev av blyet
och sa: "Se, där har du gästen."

Jag känner ju henne väl och
har arbetat ihop med henne
nå karl. Ho är så där lite. Pollo.

Gastbranning (foto.)
och tillika fängsträde nu på
gamle dagar. Men vi i arbets-
laget brukade alltid säga, om
någon blev illamående: Gå till
Lindgrens köring, så skäpar hon
bly över dig!

Nej, om hon läser något, det
vet jag inte. Men det gör de vid
sparring. Då mumlar (= mum-
lar) de något samtidigt, som de
mäter med fingrarne.

Läring mot värk.

Kyrkväklare Stark gick i
kyrkan och läste bort sjukdomar.
Det såg jag en gång uppe hos
Pelle i Liringe. Där var en främg,
som hade huggit sig i knäet och
fått värk efteråt. Och jag var
borte i Åhusad hos klockares
Rendahl efter plåster. Men det
hjälpte inte, utan far min
gick efter Stark: Haa. Han stod
och höll om knäet och läste, och vä-
nen gick bort fristående, det gjorde han.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIVTante.

Det var en kändis som var
helt fattig'en till att bräja med.
Han hade konke, så till slut
blev han rätt rik'er. Och det
var märkvärdigt att han hade
att tröska oupphörligt. Det tröt
inte, hur han låg i och tröskte.
Och han sa: "Om bruten måtte
dra redigt." Och så sa han sig
och vraka på honom en udd för
att se på, när han drog. Och